

Z OBSAHU	Náboženská svoboda – cesta k míru. Poselství papeže Benedikta XVI.	04
	Pohled z Říma. Svět na koberečku	06
	Naše vlast a odkaz Anežky České. Novoroční promluva Mons. Dominika Duky	07
	Zpráva o netoleranci a diskriminaci křesťanů v Evropě	08

TRADICE OTCŮ

Z řeholních pravidel svatého Basila Velikého (ca 330–379)

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podobnosti, prokázal mu čest, že může Boha poznávat, a ozdobil ho rozumem, a tím jej vyzdvihl nad ostatní živé tvory. Dal mu také schopnost těšit se z neuvěřitelné krásy ráje a ustanovil jej pánem nade vším, co je na zemi. Člověk se však nechal přelstít hadem, upadl do hříchu a skrze hřích do smrti a do všeho, co s ním souvisí. A přesto jej Bůh neopustil. Jako první pomoc mu dal zákon, pak ho svěřil andělům, aby ho chránili a pečovali o něho. Posílal proroky, aby ho usvědčovali ze špatnosti a učili ctnosti; nápory zla vymycoval, zaslíbeními probouzel jeho zájem o dobro a nezdířka ukazoval na příkladech různých postav, k jakým koncům to oboují vede, aby jiné lidi předem varoval. A když jsme po tom všem přesto setrvali v nevěře, ani tehdy se od nás neodvrátil.

Boží dobrota nás neopustila, ani jsme nedokázali zničit jeho lásku k nám svou hloupostí, v níž jsme pohrdali poctami, jimiž nás zahrnoval, a chovali jsme se k svému dobrodinci urážlivě. Naopak jsme byli vytrženi ze smrti a navráceni životu skrze našeho Pána Ježíše Krista. A způsob, jakým nám bylo v této věci prokázáno dobrodiní, je ještě obdivuhodnější: *Ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka. [...]*

Jak se tedy odvděčíme Hospodinu za všechno, co nám prokázal? On je tak dobrý, že nežádá žádnou náhradu za to, co nám dal. Má dost na tom, že ho za to, co nám dal, milujeme. Mám-li říci, co pocituji, když o tom všem uvažuji, zmocňuje se mě hrůza a strach: bojím se, že jsem svou duchovní nerozvážností a utrácením času na zbytečnosti ztratil Boží lásku a že Kristu dělám jen samou hanbu.

Kázání na hoře. Opatsví: Tewkesbury (14. stol.). Foto: Flickr, Walwyn

Blahoslavení tvůrci pokoje

Slovo biskupa Jiřího Paďoura

Ve svém textu „Náboženská svoboda – cesta k míru“ určeném letos k 1. lednu 2011 pro „Den modliteb za mír“ reaguje Svatý otec Benedikt XVI. na šířící se útoky na křesťanské komunity zvláště v muslimském světě (zbabělý útok proti syrsko-katolické katedrále v Bagdádu 31. října 2010).

To se stalo pohnutkou k tomu, aby se Svatý otec podělil o některé úvahy o náboženské svobodě jako cestě k míru.

Křesťané jsou v současnosti náboženskou skupinou, která trpí největším počtem pronásledování kvůli víře...

Svatý otec následně rozebírá schopnost lidské osoby otevřít se transcendentci, nacházet odpovědi na otázky svého srdce po smyslu života, nabývat vědomí trvalých a hodnotných etických principů, zažívat autentickou svobodu a rozvíjet spravedlivou společnost. Zmínil se

i o nebezpečí to vše uvedené prožívat v útěku sama k sobě.

Abý člověk nebyl strachem ochromen, je třeba uspořádat svá rozhodnutí podle pravdy a mít na zřeteli práva jiných lidí i povinnosti k jiným, respektive pro společné blaho všech.

Upozorňuje znovu na komplementární spojení mezi mužem a ženou, na to, že rodina je první školou sociální, kulturní, morální i duchovní formace. Rodina zůstává prvořadým prostředím pro formaci vztahů na všech úrovních soužití lidí – v rámci národa i mezi národy.

Náboženská svoboda je ziskem i pro politickou a právní kulturu.

Zaznívá znovu myšlenka koncilu (*Dignitatis humanae*) opakovaná mnohokrát Janem Pavlem II.: „Pravda se neprosazuje násilím, ale silou pravdy samé.“

Dokončení na str. 2

Egyptští křesťané a muslimové společně pozvedají Korán a kříž na protest proti teroristickému útoku na koptské křesťany. Foto: www.kansascity.com, Ahmed Ali

Dokončení ze str. 1

Církev neodmítá nic z toho, co je v různých náboženstvích pravé a svaté (*Nostra aetate*).

Církev hlásá a je povinna neustále hlásat Krista, který je „cesta, pravda a život“ (Jan 14,6).

Svatý otec vyzývá křesťany k odpovědnému občanskému a politickému nasazení, ke svědectví lásky a víry, aby přispívali k integrálnímu lidskému rozvoji a k správnému uspořádání lidských záležitostí.

Svět politiky i diplomacie má konat zodpovědným způsobem, tj. demontovat politické ideologie, které končí pošlapáním pravdy a lidské důstojnosti.

Mladé lidi vybízí k tomu, aby naslouchali svému vnitřnímu hlasu. Nechá vá zaznít moudrá a prorocká slova Pavla VI.: „Musíme poskytnout míru jiné zbraně, než jsou určeny k zabíjení a vyhlazení lidstva.“

Víra ve všemohoucího Boha – Boha Stvořitele, a to, že se Pán Ježíš skutečně narodil v Betlémě, je tedy zřejmě v praxi tvůrčí a mírotvorná.

Nevíra a nevěra není jen variantou jinakosti...

*Mons. Jiří Paďour, OFM Cap.
biskup českobudějovický*

Papež vyzývá k modlitbě a nenásilí

V pondělí 3. ledna při polední modlitbě promluvil papež o novoročním masakru křesťanů: „Včera ráno jsem obdržel bolestnou zprávu o hrůzném agentátu na křesťanskou obec Koptů v egyptské Alexandrii. Toto hanebné gesto smrti, i umístování bomb v křesťanských domech, aby se jim zabránilo v návratu domů, je urážkou Boha a všech lidí, kteří se právě na začátku roku s novou nadějí modlí za mír.“

Tváří v tvář této strategii násilí zaměřeného na křesťany a postihujícího veškeré obyvatelstvo vyzývám církevní obce, aby pevně setrvaly ve víře a ve svědectví nenásilí, jak to hlásá evangelium. Vzpomínám také na všechny spolupracovníky v pastoraaci, kteří v roce 2010 na různých místech světa přišli o život. I za ně se přimlouvám u Boha. Zůstávejme sjednoceni v Kristu, naší naději a našem pokoji!“

H2O

Los Angeles: Obhájce označuje obvinění katolických kněží za podvod

Penzionovaný obhájce Donald Steier předložil Nejvyššímu soudu okresu Los Angeles desetistránkové prohlášení, podle něhož jeho vlastní zkoumání obvinění katolických kněží ze sexuálního zneužití prokazuje, že mnoho nároků je naprosto falešných.

Steier se zúčastnil jako poradce více než stovky šetření. V prohlášení píše: „Jeden z agentů FBI, s nímž jsem spolupracoval, mi řekl, že podle jeho názoru je asi polovina nároků buď zcela falešná nebo tak přehnaná, že není žalovatelná.“ Steier k tomu dodává: „V některých případech i moje vlastní šetření ukázalo, že objektivní informace popírají subjektivní obvinění. Jinými slovy, objektivní fakta prokázala, že obvinění jsou falešná.“

Dále Steier konstatoval, že u obviněných kněží, kteří se podrobili odborně provedenému testu na polygrafu, se ukázalo, že jejich popírání celé kauzy je pravdivé. „V těchto případech jsem žalovateli nabídl, aby podstoupil stejný test. Všichni to odmítli.“

„Vím přesně, že několik žalobců přiznalo, že se rozhodlo svědčit teprve poté, co někdo jiný obdržel od arcidiecéze nebo jiné církevní instituce finanční náhradu,“ píše také Steier. „Zažil jsem, že někteří žalobci během šetření měnili svůj příběh v podstatných detailech tak, aby tvrzení zvětšilo údajné škody.“

„Jsem si vědom, že falešné vzpomínky jde určitým psychologickým procesem vyvolat nebo vytvořit,“ pokračuje Steierova zpráva. „Kalifornský zákon o civilním vyšetřování v § 340.1 vyžaduje, aby znalec v oboru psychiatrie měl licenci a předložil certifikát. Ale většina ze 700 certifikátů, které jsem viděl, byla vystavena na jediného člověka.“

PRI

Kardinál Pell kárá křesťanské politiky

Australský kardinál George Pell v interview pro *Herold Sun* vyzval katolické politiky, aby prosazovali křesťanské učení, a kárá ty, kteří „plují pod křesťanskou vlajkou“, ale „lehkovážně nedbají na křesťanská stanoviska“, když hlasují v parlamentu o morálních otázkách. Kardinál prohlásil, že když někdo říká, že není křesťan a má jiné stanovisko, tak s ním sice nesouhlasí, ale chápe to. Je ale nepatřičné, aby někdo jednu chvíli tvrdil, že je tak dobrý katolík jako papež, a pak hlasoval v rozporu s křesťanskou tradicí.

HPŽ ČR

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Španělsko: Cordobský biskup varuje před UNESCO

Demetria Fernández González, biskup diecéze Córdoba, pronesl 26. prosince 2010 na svátek Svaté rodiny v tamější katedrále kázání, v němž se věnoval především rodině a souvisejícím morálním otázkám. Rodina je „domácí církví“, je jedním ze základních pilířů našeho života a naší společnosti. Podle Božího plánu je rodina stabilním svazkem mezi mužem a ženou, kteří si slibují lásku na celý život. Je to svazek posvěcený Božím požehnáním ve svátosti manželství, jehož pouto je stálým zdrojem milosti a je nerozlučitelné.

Potěšení, které doprovází pohlavní styk, nemůže být absolutní hodnotou vztahů mezi mužem a ženou. Když je vše zaměřeno na uspokojení sebe sama, druhý člověk se stává objektem, dochází ke ztrátě lidské důstojnosti a láska se stává sobectvím. Snaha vyhnout se narození dítěte není nic nového, je stará jako člověk. V dnešní době se však více zdůrazňuje; jsou k dispozici technické prostředky, které dříve nebyly. Církev učí, že manželský vztah je v rozporu s Božím plánem, jestliže sexuální spojení zabraňuje vzniku života. Každý manželský akt musí být otevřený životu, jak učí encyklika *Humanae vitae*. Je vinou biskupů, kněží a katechetů, že nauku Církve v tomto bodě skrývali či popírali.

Španělsko má po mnoho let nejnižší porodnost na světě a od zavedení potratu je tu více než milion mrtvých z tohoto ohavného zločinu. Zpřístupnění rozvodu, antikoncepce ve všech jejích formách, potratu včetně pilulky „ráno po“, distribuované jako antikoncepce zdarma, to všechno jsou útoky na rodinu.

Podle připravovaného plánu UNESCO se během příštích 20 let má polovina světové populace stát homosexuální. Prostřednictvím různých programů se má implementovat genderová ideologie, která už je přítomna v našich školách. Podle ní si narozený muž nebo žena vybere pohlaví podle své libovůle a může ho pak zase podle svého rozmaru změnit. To je poslední „úspěch“ kultury, která se chce úplně rozejít s Bohem Stvořitelem, jenž ustanovil v naší přirozenosti rozlišení mezi mužem a ženou.

HPŽ ČR

Slováci protestovali proti pronásledování křesťanů

V pátek 7. ledna se v Bratislavě konalo shromáždění s cílem projevit protest proti pronásledování křesťanů ve světě a vyjádřit jim solidaritu. Organizátoři shromáždění přečetli úryvek z dopisu, kterým žádají prezidenta, premiérku a předsedu parlamentu, aby začali konat a pomáhat pronásledovaným křesťanům a bránit je.

Bývalý ministr vnitra Vladimír Palko ve svém vystoupení ocenil zavražděného guvernéra pákistánské provincie Pandžáb Salmana Tásira, který se zastal Asie Bibi. Uvedl, že se potvrzují slova konvertity Magdi Allama, který byl pokřtěn v roce 2008 papežem Benediktem XVI., že odkřesťanštěná Evropa nebude bránit pronásledované křesťany ve světě. Podle Palka je „pasivita křesťanů žijících na Západě pro trpící křesťany osudná. Evropa ani Slovensko si nemohou dovolit slabost svých křesťanů“, vyhlásil bývalý ministr.

Kromě Palka vystoupil generální vikář bratislavské arcidiecéze Mons. Ján Formánek či bývalý premiér SR a disident Ján Čarnogurský. Shromáždění se konalo na místě protikomunistické Svíčkové demonstrace z března 1988 a zúčastnilo se ho zhruba 300 lidí. Organizátorem akce byla organizace Konzervativních demokratů Slovenska (KDS). Na akci byli přítomni i představitelé židovské menšiny a několik poslanců parlamentu. Shromáždění bylo zakončeno zapálením symbolické svíčky při památku demonstrace z března 1988 a mši svatou obětovanou na tento úmysl v nedalekém jezuitském kostele.

SLOVO KNĚZE

Nacházíme se v týdnu modliteb za jednotu křesťanů, který je vhodně uveden památkou Panny Marie – Matky jednoty křesťanů. Myšlenka na znovusjednocení křesťanů je důležitá a dnes v situaci postupující sekularizace a zvětšujícího se pronásledování křesťanů zvláště naléhavá. Oč věrohodnější by bylo naše svědectví o Pánu Ježíši a naše hlásání Božího království, kdyby všichni křesťané byli zajedno ve víře a kdybychom nemuseli na misiích zodpovídat otázku „a která ze církev je ta pravá?“

Sám náš Pán prosí Otce v modlitbě před zatčením za jednotu svých učedníků i za jednotu těch, kdo díky jejich slovu uvěří. Prosí, abychom byli v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že Otec poslal svého Syna a že nás miluje stejnou láskou, jakou miluje Jeho (Jan 17). O něco dříve vyjadřuje Pán Ježíš své přání, aby bylo jen jedno stáde a jen jeden pastýř (Jan 10, 16). Rozdělení křesťanů do různých církví a církevních společenství s odlišnou naukou je tedy něco bolestného, co si Pán nepřál, co se vždy přičilo jeho vůli, a proto je to zlé. Naší snahou má být ve shodě s Pánovou modlitbou a výzvou rozdělení překonávat. Jak?

I zde je modlitba základ všeho. Duch Svatý, Duch pokoje, lásky a pravdy, nám pomáhá dosahovat toho, co přesahuje přirozené lidské síly a možnosti. Pak je třeba mít opravdu rád všechny křesťanské bratry a sestry jiných vyznání. Přátelská láska vytváří nutnou bázi pro plodné setkání a dialog. A pak je třeba otevřít to, co nás rozděluje. Jde přece o poklad víry, o bohatství svátostného života s Kristem a o bezpečné zakotvení v tom, kterého Kristus pojmenoval Skálou pro Církev a kterému světil klíče od nebeského království. Je skutkem pravé lásky citlivé a s pokorou pozvat naše odloučené bratry a sestry k plnosti víry a Boží milosti, kterou jejich předkové ztratili. Matko jednoty křesťanů, oroduj za nás.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

RC

NÁBOŽENSKÁ SVOBODA – CESTA K MÍRU

Poselství papeže Benedikta XVI. k oslavě světového dne míru 1. ledna 2011

Při příležitosti oslav 44. světového dne míru adresoval Svatý otec Benedikt XVI. všem lidem poselství o náboženské svobodě jako cestě k míru. Nabízíme vám z něj několik vybraných pasáží.

Na začátku nového roku se obracím na všechny se svým přáním. Je to přání pokoje, rozkvetu, ale především přání míru. [...]

S bolestí zjišťujeme, že v některých částech světa je možno své náboženství vyznávat a svobodně hlásat jen při riskování života a osobní svobody. V jiných oblastech mají předsudky a opozice vůči věřícím a náboženským symbolům skrytější a rafinovanější podobu. Křesťané jsou v současnosti náboženskou skupinou, která trpí největším počtem pronásledování kvůli víře. Mnozí jsou každodenně vystavováni urážkám a často žijí ve strachu pro své hledání pravdy, pro svou víru v Ježíše Krista a pro své upřímné volání po dodržování náboženské svobody. Nic z toho nelze přijmout, protože je to urážkou Boha i lidské důstojnosti. Kromě toho se tak ohrožuje bezpečnost a mír a brání se autentickému a integrálnímu lidskému rozvoji.

V náboženské svobodě se totiž ukazuje specifčnost lidské osoby, která díky ní může zaměřit svůj osobní život i život společnosti na Boha, v jehož světle se plně chápe totožnost, smysl i cíl osoby. Popírat nebo svévolně omezovat takovou svobodu znamená pěstovat omezený pohled na lidskou osobu. Zatemňovat veřejnou roli náboženství znamená vytvářet společnost, která je nespravedlivá, protože není úměrná pravé přirozenosti lidské osoby. To znamená, že se znevažuje prosazování autentického a trvalého míru v celé lidské rodině.

Posvátné právo na život a na duchovní život

Právo na náboženskou svobodu je zakotveno v samotné důstojnosti lidské osoby (srov. *Dignitatis humanae*, 2), jejíž transcendentní povaha nesmí být ignorována nebo opomíjena. Bůh stvořil muže

a ženu ke svému obrazu a podobě (srov. Gn 1,27). Proto je každá osoba držitelem posvátného práva na integrální život i z hlediska duchovního. Když lidská osoba neuznává své bytí jako duchovní a když se neotevírá pro transcendenci, utíká se sama k sobě, nedokáže nacházet odpovědi na otázky svého srdce o smyslu života, nedokáže nabývat trvalých a hodnotných etických principů ani zakoušet autentickou svobodu a rozvíjet spravedlivou společnost (srov. *Caritas in veritate*, 78). [...]

Iluze, že v morálním relativismu najdeme klíč k pokojnému soužití, je ve skutečnosti počátkem rozdělení a negace důstojnosti lidských bytostí.

Transcendentní důstojnost osoby je zásadní hodnotou židovskokřesťanské moudrosti, ale díky rozumu ji mohou poznávat všichni. Tuto důstojnost, chápánou jako schopnost překračovat svou materiální stránku a hledat pravdu, je třeba uznávat jako univerzální dobro nezbytné pro vytváření společnosti orientované na plnou realizaci člověka. Respekt k základním prvkům lidské důstojnosti, jako je právo na život a právo na náboženskou svobodu, je podmínkou morální oprávněnosti každé sociální i právní normy.

Náboženská svoboda a vzájemná úcta

Náboženská svoboda stojí u počátku svobody morální. Otevřenost k pravdě a dobru, otevřenost k Bohu zakotvená v lidské přirozenosti skutečně poskytuje plnou důstojnost každému člověku a je zárukou plně vzájemné úcty mezi lidmi. Nábožen-

skou svobodu je proto třeba chápat nejen jako ochranu před donucováním, ale ještě více jako schopnost uspořádávat svá rozhodování podle pravdy.

Mezi svobodou a úctou existuje nerozdělitelné pouto, neboť „jednotlivci i společenské skupiny mají při výkonu svých práv z mravního zákona závazek mít na zřeteli jak práva jiných lidí, tak i své povinnosti k jiným a ke společnému blahu všech“ (*Dignitatis humanae*, 7).

Svoboda nepřátelská nebo lhostejná vůči Bohu končí popřením sebe sama a nezaručuje plné respektování druhého člověka. Vůle, která se považuje za naprosto neschopnou hledat pravdu a dobro, nemá ke svému konání objektivní důvody ani motivy, ale jen takové, jež vyžadují její momentální a náhodné zájmy; nemá vlastní „identitu“, kterou by chránila a vytvářela prostřednictvím skutečně svobodných a vědomých rozhodnutí. Nemůže tedy vyžadovat úctu ze strany jiných „vůlí“, které jsou také odděleny od svého nejhlubšího bytí, a proto se mohou dožadovat jiných „odůvodnění“ nebo dokonce žádného „odůvodnění“. Iluze, že v morálním relativismu najdeme klíč k pokojnému soužití, je ve skutečnosti počátkem rozdělení a negace důstojnosti lidských bytostí. Chápeme tedy potřebu uznat dvojí dimenzi jednoty lidské osoby: náboženskou a společenskou. Z toho důvodu je nepředstavitelné, že by věřící měli potlačovat část sebe samých – svou víru –, aby byli aktivními občany. Nikdy by neměli mít potřebu zapírat Boha, aby se mohli těšit svým právům.

Rodina – škola svobody a míru

Pokud je náboženská svoboda cestou k míru, pak náboženská výchova je přednostní způsob jak napomáhat lidem nových generací, aby v druhém člověku viděli svého bratra a sestru, s nimiž mohou spo-

lečně kráčet a spolupracovat na tom, aby se všichni cítili živými členy téže lidské rodiny, z níž nesmí být nikdo vylučován.

Rodina založená na manželství, jež se výrazem niterného a komplementárního spojení mezi mužem a ženou, se začleňuje do tohoto kontextu jako první škola pro sociální, kulturní, morální i duchovní formaci a růst dětí, které by vždy měly nacházet v otci a v matce první svědky života zaměřeného na hledání Boží pravdy a lásky. Sami rodiče by vždy měli svobodně, bez nátlaku a zodpovědně předávat svým dětem dědictví své víry, hodnot a kultury. Rodina, základní buňka lidské společnosti, zůstává prvořadým prostředím pro formaci k harmonickým vztahům na všech úrovních soužití lidí v rámci národa i mezi národy.

Společné vlastnictví

Dalo by se říci, že mezi základními právy a svobodami zakořeněnými v důstojnosti osoby se náboženská svoboda těší zvláštnímu postavení. Když se náboženská svoboda uznává, je důstojnost lidské osoby respektována u svého kořene a v národech se posiluje étos a jejich instituce. Když se naopak náboženská svoboda popírá a když se zkouší bránit lidem ve vyznávání jejich náboženství nebo víry a žít v souladu s ní, uráží se tím lidská důstojnost a zároveň se ohrožuje spravedlnost a mír, které jsou založeny na správném sociálním řádu vytvářeném ve světle Nejvyšší Pravdy a Nejvyššího Dobra.

V tomto smyslu je náboženská svoboda ziskem i pro politickou a právní kulturu. Je základním dobrem. [...]

Náboženská svoboda není výlučným vlastnictvím věřících, ale patří celé rodině národů na zemi. Je nezbytnou součástí právního státu. Nelze ji popírat, aby přitom současně nebyla dotčena všechna zásadní práva a svobody, jejichž je souhrnem a vrcholem. Ona je „lakmusovým papírkem, který ověřuje dodržování všech dalších lidských práv“ (Jan Pavel II.).

Veřejný rozměr náboženství

I když náboženská svoboda – tak jako každá jiná – vychází z osobní sféry, usku-tečňuje se ve vztahu s druhými. Svoboda bez vztahu není svobodou dovršenou. Ani náboženská svoboda se neomezuje pou-

ze na svůj individuální rozměr, ale usku-tečňuje se ve svém vlastním společenství a ve společnosti, v souladu s tím, že osoba je vztahová bytost a náboženství má veřejnou povahu.

Vztahový charakter je rozhodující složkou náboženské svobody a vede společenství věřících k tomu, aby uskutečňovali solidaritu pro obecné dobro. V této dimenzi společenství zůstává každá osoba jedinečná a neopakovatelná a zároveň se zdokonaluje a plně realizuje.

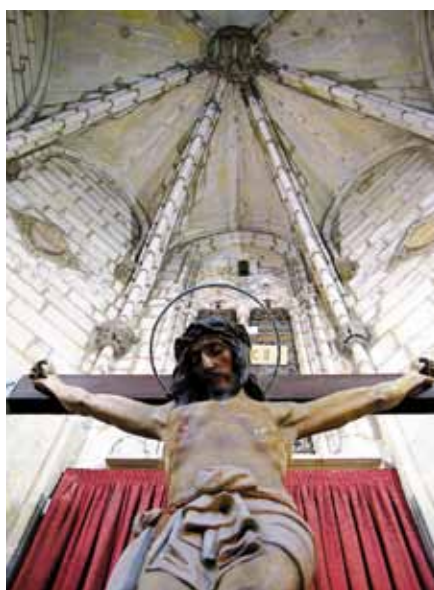

Foto: wheat4paradise.wordpress.com

Vyloučit náboženství z veřejného života znamená odebrat životu vitální prostor, který je otevřený směrem k transcenci.

Náboženská svoboda jako síla pro svobodu a civilizaci a nebezpečí plynoucí z jejího zneužívání

Zneužití náboženské svobody k maskování skrytých zájmů, jako např. svržení nastoleného pořádku, hromadění zdrojů anebo držení moci nějakou skupinou, může působit nesmírné škody pro společnost. Fanatismus, fundamentalismus a praktiky odporující lidské důstojnosti nelze ospravedlnit nikdy, a tím méně, jsou-li vykonávány ve jménu náboženství. Vyznávání nějakého náboženství nelze zneužívat ani

ukládat silou. Je třeba, aby státy a různá lidská společenství nikdy nezapomínaly, že náboženská svoboda je podmínkou pro hledání pravdy a pravda se neprosazuje násilím, ale „silou pravdy samotné“ (srov. Dignitatis humanae, 1). V tomto smyslu je náboženství pozitivní a hnací silou pro vytváření občanské a politické společnosti. [...]

Vyloučit náboženství z veřejného života znamená odebrat životu vitální prostor, který je otevřený směrem k transcenci.

Náboženská svoboda ve světě

Kéž Kristovi učedníci tváří v tvář současným protivenstvím neztrácejí odvalu, protože svědectví o evangeliu je a vždy bude znamením, kterému se odporuje.

Násilí se nepřekoná násilím. Kéž náš výkřik bolesti je vždy doprovázen vírou, nadějí a svědectvím o Boží lásce. [...]

Kéž se Evropa smíří se svými křesťanskými kořeny, které jsou zásadní pro pochopení její úlohy, jakou měla, jakou má a chce mít v dějinách. Tak bude moci zakusit spravedlnost, svornost a mír a bude rozvíjet upřímný dialog se všemi národy.

Náboženská svoboda – cesta k míru

Svět potřebuje Boha. Potřebuje etické a duchovní hodnoty, které jsou univerzální a sdílené, a náboženství může nabídnout cenný příspěvek pro jejich hledání a pro vytváření spravedlivého a pokojného sociálního řádu na národní i mezinárodní úrovni.

Mír je Božím darem a zároveň projektem, který se má uskutečnit. Společnost smířená s Bohem je blíže k míru. [...]

Náboženská svoboda je autentickou zbraní míru s historickým a prorockým posláním. Ona zhodnocuje a zúrodňuje nejhlubší kvality a možnosti lidské osoby, které jsou schopné změnit a zlepšit svět. Ona umožňuje žít naději na spravedlivou a mírovou budoucnost i navzdory závažným nespravedlnostem a hmotné i morální bídě. Kéž všichni lidé a společnosti na všech úrovních a v každém koutu země brzy zakusí náboženskou svobodu – cestu k míru!

Převzato z <http://tisk.cirkev.cz>, kde je k dispozici celý text poselství.

SVĚT NA KOBEREČKU

Novoroční setkání Benedikta XVI. s diplomatickým sborem

Benedikt XVI. na setkání s diplomatickým sborem. Foto: Zimbio/Pool/Getty Images Europe

Minulé pondělí Benedikt XVI. pozval k sobě na návštěvu všechny velvyslance akreditované u Svatého stolce. Celkem 178 diplomatů. Víc jich mají jen Spojené státy. Ačkoli královský sál vatikánského paláce byl jako vždy vyložen kobereci, nikdo by si nepřipustil, že tentokrát se ocitl *na koberečku*. Podobná setkání s diplomaty se konají ve Vatikánu rok co rok. Druhá sekce státního sekretariátu, v jejímž referátu jsou právě vztahy se státy, pečlivě připravuje papežskou promluvu, která sumarizuje uplynulý rok z hlediska vatikánské diplomacie a poukazuje na nejnáléhavější problémy, které je třeba řešit. Zpravidla jde o indikace výbušných míst, míst konfliktů nebo těch, kde je pokojné soužití ohroženo. Zkrátka svého druhu expoé.

Letos tomu bylo jinak. Velvyslanci neuslyšeli nic o konfliktu mezi oběma Koreami, ani o referendu v Súdánu, ani o vlekoucí se válce v Kongu... Papež se tentokrát zaměřil jen na jediný problém: náboženská svoboda. A na to, že šlo o setkání s diplomaty, byl velmi nediplomatický. Označil konkrétně jednotlivé státy

a oblasti, ve kterých jsou práva věřících porušována. Neváhal připomenout ani Čínu, zemi, kterou se ani ti nejmocnější již neodvažují kritizovat. Tedy snad s výjimkou Norska. Ale dostalo se i na jiné státy. Především islámské. Na jejich reakci jsme přirozeně nemuseli dlouho čekat. Pákistánští fundamentalisti papežovi připomněli, ať si dá pozor na vlastní krk. Egypt, kde na Nový rok došlo ke krvavému útoku na pravoslavné kopty, svého ambasadora odvolal.

Na černém seznamu se ale objevily také země západní civilizace, kde jsou věřící lidé marginalizováni a rodiny jsou nuceny k přijetí vize výchovy neslučitelné s jejich přesvědčením, jak to známe například z problému se sexuální výchovou. Zkrátka téměř každý z velvyslanců se mohl cítit osobně dotčený, volaný k odpovědi.

Proč ten nediplomatický přístup při setkání s diplomaty? Víme přece, že hrození prstem k řešení žádného problému nepřispěje. Myslím, že papež vědomě staví věc na ostří nože. Na jedné straně spoléhá na to, že dvě západní

mocnosti, USA a Evropská unie, se přece jenom výrazně vysloví za respekt náboženské svobody a budou ji vyžadovat přinejmenším od těch zemí, které jsou na nich nějakým způsobem závislé. A za druhé, myslím, že Benedikt XVI. chtěl skrze promluvu k diplomatům být zaslechnut těmi, které připomínal. Navzdory jistým symptomům nové *Ostpolitik* vůči zemím pronásledujícím křesťany Benedikt XVI. chtěl, aby jasně zaznělo jeho slovo: vím, že trpíte, pamatuji na vás, jste obětmi bezpráví, máte pravdu. Kdo ještě pamatuje komunismus, kdo se byť jen na chvíli ocitl za mřížemi, dobře ví, jak důležitá jsou to slova.

Právě teď, když dva dny po papežském setkání s diplomaty píšu tato slova, pronikla do západního světa zpráva o zatčení sedmdesáti evangelikálních křesťanů v Íránu. Sedmdesát šilenců. Setkávali se po domech. Četli Slovo Boží. Modlili se. Někteří byli konvertity z islámu, jiní evangelizátoři. Prvním i druhým hrozí trest smrti. V každém případě dlouhé měsíce, léta těžkého íránského vězení. To k nim mluvil Benedikt XVI., ne k elegantním pánům v černých fracích.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

Papež se rozhodl, že bude spíše pastýřem než diplomatem. Během setkání s oficiálními představiteli pronásledovatelů vzkázal pronásledovaným: pamatuji na vás.

NAŠE VLAST A ODKAZ ANEŽKY ČESKÉ

Novoroční promluva arcibiskupa Dominika Duky

Na Nový rok, v sobotu 1. ledna 2011, pozdravil Mons. Dominik Duka diváky České televize. Text jeho promluvy přinášíme.

Vážení televizní diváci, milí přátelé.

První den nového roku 2011 je pro mnohé z nás jakýmsi okamžikem, kdy se díváme do budoucnosti, ale mnozí – po zkušenostech a po všech sděleních z minulého roku – se díváme s obavou. Krize. Nejistota. Obavy, že nevystačíme se svou měsíční mzdou, že nevíme, jak nás bude přijímat upravený zdravotnický systém, a podobné otázky musí do jisté míry zneklidňovat. Přitom ale, domnívám se, že by tomu tak nemuselo být. Protože každé krizové období v dějinách, ale i v životě každého z nás, nás vlastně poučilo o tom, že vzpomínáme na těžké dny, na těžké chvíle v životě ne proto, že byly těžké, ne čím pro nás byly nepříjemné, ale vzpomínáme, že právě v těchto chvílích jsme poznali opravdové přátele, že jsme našli opory, které nám pomáhaly. A z tohoto přátelství žijeme doposud.

Pro nás v životě Církve je tento rok 2011 také rokem svaté Anežky Přemyslovny, Anežky České. Byla první ženou, která zorganizovala sociální pomoc a zdravotní péči v rámci střední Evropy. Pochopila nejenom význam své rodiny, přemyslovské dynastie, ale viděla trochu dál. Viděla, že rodina je určitým způsobem prototypem lidského soužití.

Myslím, že svatá Anežka je určitou inspirací i pro naši dobu, protože v tomto roce se naši představitelé budou zabývat realizací zdravotnické, sociální a penzijní reformy. To vše jsou oblasti, v kterých svatá Anežka zasáhla do našich dějin. Naučila nás, že vzájemnost, ochota pomoci, to jsou ty nejlepší reformní předpoklady v každé době.

Mnozí z nás se domnívají či obávají, že rok, který začínáme, bude rokem sporů, stávek, určitých projevů a výbuchů nespokojenosti, ale i rezignací mnohých představitelů politického či společenského života. Nemělo by tomu tak být.

Svatá Anežka byla ženou, která prožila mnohem těžší období v dějinách této země, když dochází k těmto sporům ve vlastní rodině, uprostřed královské dynastie. Je to ona, která přivede ke smíru svého bratra, ale i svého synovce, vel-

Svatá Anežka Česká. Osecký lektionář (2. pol. 13. stol.)
Foto: digital-guide.cz

Anežka věděla, že hodnota člověka se neměří podle jeho bohatství, podle jeho kariéry, ale podle toho, že člověk je Božím obrazem, je Boží slávou.

ké a význačné politiky, kteří si nebyli plně vědomi také zodpovědnosti vůči zemi. Svatá Anežka není jenom ona dobrotivá pečovatelka a reformátorka zdravotní péče, ale je to žena s velkou politikou a kulturní vizí, v které pak pokračuje její rod. Dokonce i nástupní lucemburské dynastie. Je to Karel IV., který splnil její vize, její plány. Anežka je pro nás vý-

zvou, abychom si uvědomili, co jsou skutečné kořeny lidství.

Toho lidství, které pro Anežku bylo zakořeněno v pohledu na kříž, v modlitbě ke Kristu, v kterém Bůh pro ni byl stále přítomen. Byl přítomen také v těch, kteří hledali pomoc. Mohli bychom také říci, že je to i určitá výzva, že každý člověk, i kdyby byl zcela bez haléře, má právo na lékařskou a sociální pomoc. Abychom nezapomněli, že hodnota člověka se neměří podle jeho bohatství, podle jeho kariéry, ale proto, že člověk, a to Anežka věděla, je Božím obrazem, je Boží slávou. A tak je zapotřebí si uvědomit, že krize nám může pomoci k tomu, abychom znovu našli hodnotu člověka, jeho velikost.

Určité chvíle jsme strávili v katedrále. V katedrále, o které říkáme, že je naše, bez toho, že bychom rozlišovali, zda se hlásíme či nehlásíme k víře v Boha. Katedrála jako symbol Boží přítomnosti nás sjednocuje. Je to také symbol našich dějin. Je to symbol i toho velkého optimizmu a naděje, že národ prošel všemi krizemi. Ale prošel tehdy, když jsme si jeden druhého vážili, když jsme si byli vědomi, že tato země je naše, že za ni nese me odpovědnost a že se někdy také musíme uskromnit v její prospěch. V prospěch toho druhého, v prospěch i našich budoucích generací.

A k tomu, abychom nerezignovali a opravdu našli potřebnou sílu, ať nám žehná – na přímluvu svaté Anežky a svatého Václava – ten, jemuž Anežka sloužila.

Naši předkové, dědečkové a babičky, měli nad vchodem do svých příbytků onen nápis: *Bez Božího požehnání márné lidské namáhání*. Kéž nás všechny toto požehnání provází v roce 2011.

Ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého. Amen.

Mons. Dominik Duka OP
Česká televize

ZPRÁVA O NETOLERANCI A DISKRIMINACI KŘEŠŤANŮ V EVROPĚ

Na zasedání věnovaném tématu „Náboženská svoboda“, konaném v prosinci 2010 ve Vídni, byla zveřejněna pětiletá analytická zpráva dokumentující netoleranci a diskriminaci křesťanů v Evropě. Připravili jsme pro vás stručný výtah z této zprávy.

Úvod

Nevládní organizace *Dokumentationsarchiv der Intoleranz gegen Christen* (resp. *Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians* v anglické verzi názvu) se sídlem ve Vídni vydala v prosinci 2010 čtyřicetistránkovou zprávu nazvanou *Observatory on Intolerance and Discrimination against Christians in Europe*, která se zabývá obdobím 2005–2010. Zpráva je zaměřena na evropské země a její autoři jsou si vědomi, že zahrnuje spíše trendy než kompletní výčet jednotlivých případů, neboť organizace sice shromažďuje případy diskriminace vůči křesťanům na základě zpráv médií a hlášení jednotlivců, ale neexistuje nějaký mechanismus shromažďování zpráv o takových událostech.

Zpráva používá termín „netolerance“, aby jím označila sociální dimenzi, a termín „diskriminace“ pro označení legální dimenze upírání rovných práv křesťanům a jejich zatlačování na okraj společnosti. Takové netolerantní a diskriminační chování vychází z opozice vůči jednotlivým rysům křesťanské víry nebo jejich morálních postojů, které jsou podstatnou částí křesťanské víry, nebo z negativních předsudků vůči křesťanům nebo křesťanství jako celku. Zcela správně a vědomě se vyhýbá termínu „christianofobie“, neboť fobie znamená „iracionální obavy“ z neznámého, ale tím křesťanství v Evropě zajisté není. Rovněž termín pronásledování si vyhrazuje pro systematické velmi špatné zacházení, jako je konfiskace majetku, věznění, mučení nebo poprava.

Hlavní obsah zprávy

Zpráva začíná řadou citací významných osobností (na prvním místě cituje z řeči

papeže Benedikta XVI. při jeho cestě do Spojeného království) ohledně snahy vytlačit křesťanství z veřejné sféry do sféry soukromé a ohledně sekularismu, který z podstaty věci není nábožensky neutrální.

Zpráva se pak zabývá v jednotlivých oddílech porušováním svobody slova, svobody svědomí a svobody náboženství včetně práva rodičů vychovávat své děti ve své víře. Zmiňuje též důsledky antidiskriminační legislativy, které podle ní mají jako „vedlejší efekt“ diskriminaci křesťanů. Zde by ovšem spíše bylo na místě usilovat o prokázání toho, že mnohdy nešlo o vedlejší důsledky, ale o výslovný záměr. Stejně tak legislativa týkající se „nenávislné řeči“ (*hate speech*) kriminalizuje projevení některých základních prvků křesťanského učení.

Svoboda svědomí

Svoboda svědomí umožňuje věřícímu žít podle požadavků jeho víry. Omezení nebo popření svobody svědomí jednotlivce, dokonce na základě jiných práv, zbavuje toto právo smyslu a následně porušuje osobní autonomii jako hlavní požadavek lidské důstojnosti. Zpráva v tomto oddílu mimo jiné uvádí nezdařený pokus Parlamentního shromáždění Rady Evropy omezit výhradu svědomí zdravotnických pracovníků ohledně potratů (viz RCM 31/2010); případ španělského soudce, jenž byl suspendován, protože odmítl připustit adopci dítěte homosexuálním párem; případ úředníka ve Spojeném království, jenž se odmítl podílet na registraci homosexuálního partnerství. Jako i na jiných místech zpráva obsahuje odkazy na příslušnou internetovou stránku s bližšími údaji o citovaném případě.

Svoboda projevu

Svoboda projevu je jedním ze základních práv v demokratické společnosti. Zahrnuje právo činit veřejná prohlášení, i když jsou nepopulární a nepříjemná. Taková prohlášení chrání svoboda projevu, pokud neobsahují přímé nabádání k násilí. Tzv. *hate-speech* legislativa je často v rozporu s tímto základním právem na svobodu projevu. Zpráva zde uvádí řadu případů, z nichž většina se týká vyjádření k homosexuálnímu chování nebo jiným otázkám křesťanské sexuální morálky. Je v ní mimo jiné zmíněn případ belgického arcibiskupa Leonarda, jenž byl obviněn z „homofobie“ kvůli svým poznámkám o příčinách AIDS (viz RCM 1/2011); případ francouzského poslance Christian Vanneste, jenž byl odsouzen k pokutě za své výroky o homosexualitě; narušení přednášky prof. Düsinga o léčbě homosexuality homosexuálními studenty v Kolíně nad Rýnem; zrušení přednášky papeže na univerzitě La Sapienzia v lednu 2008; pokutování španělské televizní společnosti *Intereconomia* za kritiku homosexuality; případ uvěznění protipotratového aktivisty ve Spojeném království za rozesílání fotografií a videí s potraty; dva případy zadržení pouličních kazatelů ve Spojeném království za jejich výroky o hříšnosti homosexuálních skutků (viz www.prolife.cz).

Kolektivní dimenze svobody náboženství

Kolektivní dimenze svobody náboženství zahrnuje respekt úřadů vůči náboženským institucím ohledně autonomie jejich správy. Garantuje církvím dostatečnou autonomii, aby plnily své poslání podle své náboženské víry a morálky. Jeho porušování vede k nepatřičnému nátlaku a zasahování do záležitostí církví,

což zahrnuje i legislativu nepřímo nutící církev k ukončení některých svých aktivit. Zpráva v tomto oddílu zmiňuje belgické zákonodárce, kteří v dubnu 2009 schválili dvě rezoluce odsuzující papeže za jeho výrok, že distribuce kondomů nezabrání šíření HIV, a jeho postoj označili za „zločin proti lidskosti“; rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, že katolická univerzita v Miláně porušila „právo na názor“ profesora, kterému neprodloužila smlouvu kvůli jeho výrokům jako, že Ježíš byl veskrze špatný člověk; narušování katolických bohoslužeb homosexuály v Nizozemí a Francii; nucení katolické církve ve Spojeném království ke zprostředkování adopcí homosexuálům a jejich zaměstnávání včetně obdobného případu u anglikánů.

Diskriminace v zaměstnání

Diskriminace v zaměstnání může být zapříčiněna legislativou. Ve zprávě je zmíněna polská ministryně Elzbieta Radziszewska, která se nestala členkou poroty, jež vybírala kandidáty k udělení žurnalistické ceny EU, kvůli tomu, že hovořila o právech škol s ohledem na zaměstnávání homosexuálních učitelů; případ pěstounky muslimské šestnáctileté dívky, jež byla vyškrtána ze seznamu pěstounů, protože dovolila, aby dívka konvertovala ke křesťanství; případ židovského vysokoškolského učitele na univerzitě v Oxfordu, jenž byl diskriminován po své konverzi ke křesťanství; případ sociálního pracovníka ve Spojeném království, který byl suspendován kvůli vybízení nevyléčitelně nemocné bezdomovkyně, aby se obrátila k Bohu o pomoc; případ univerzitního kaplana, jemuž bylo vyhrožováno, že jeho nabídka křesťansky pojatých informací o přitažlivosti ke stejnému pohlaví představuje „obtěžování“, za které může být disciplinárně stíhán.

Práva rodičů ve vztahu ke školství

Práva rodičů ve vztahu ke školství jsou porušována tam, kde je jim upírána svoboda vychovávat své děti ve shodě se svými filosofickými a náboženskými postoji. To se děje přímými i nepřímými zásahy úřadů do nábožensky orientovaných škol jakož i do náboženského vzdělávání v jiných školách. Zasahování také před-

stavuje nemožnost odhlásit dítě z výuky, která odporuje náboženskému a mravnímu přesvědčení rodičů. Zpráva uvádí rakouské směrnice ohledně sexuální výchovy (pluralita představ o hodnotách, uznávání stejnopohlavních forem partnerství), které prakticky zakazují učit křesťanské postoje ohledně sexuality, přičemž školy byly informovány, že není povoleno používat tomu odporující informační brožury (např. distribuované *Human Life International*) ani v hodinách náboženství; uvěznění německé matky, která odmítla poslat svého devítiletého syna do školy kvůli svému nesouhlasu se sexuální výchovou; potlačování náboženských prvků v nenáboženských předmětech, jako je biologie ve Švédsku, přičemž se zakazuje učit, že náboženské nauky jsou objektivně pravdivé; povinnost křesťanských dětí zúčastnit se islámské náboženské výuky v Turecku; povinnost všech škol ve Spojeném království poskytnout dětem informace o ho-

mosexuálních vztazích, umělé antikoncepci a potratech včetně toho, kde je lze obdržet (viz www.prolife.cz).

Negativní stereotypy

Negativní stereotypy představují standardizaci a zjednodušené představy skupin občanů založené na předchozích domněnkách. Upevňují existující předsudky negativním zobrazováním křesťanských denominací, institucí a význačných křesťanů zejména v médiích. Zpráva zmiňuje např. německou vládní agenturu *Bundeszentrale für politische Bildung*, která pomlouvá evangelíky jako nepřátelské vůči ústavě; filmovou adaptaci románu Dana Browna *Andělé a démoni*, která je plná historických nepřesností a protikřesťanských stereotypů; populární pořady vysílané BBC, ve kterých je napadána křesťanská víra a křesťanství je prezentováno jako směšné a absurdní.

Pomluvy a urážky

Pomluvy a urážky týkající se jednotlivých křesťanů, křesťanských institucí nebo křesťanství jako celku nezraňují jen jednotlivce, ale vytvářejí sociální nepřátelství a obtíže v povolání. Zpráva např. uvádí: podle Platformy Evropského parlamentu pro sekularismus katolická církev chrání zločince a její chování je srovnatelné se sicilskou mafií; na demonstracích proti pro-life hnutí v Rakousku se objevují hesla

**Společnost, která chce vnu-
covat nebo naopak odmítat
náboženství násilím, je ne-
spravedlivá ve vztahu k člo-
věku i k Bohu, ale i k sobě
samé. (Benedikt XVI.)**

Foto: [smh.com.au/Brendan Esposito](http://smh.com.au/Brendan_Esposito)

jako „Kdyby Marie potratila, byli bychom vás ušetřeni“; v Německu na demonstraci proti přednáškám o možnosti změny sexuální orientace homosexuální aktivisté znázorňovali Ježíše jako prase na kříži a měli nápisy jako „Jste tu, abychom zranili vaše city“; v Maďarsku při talk-show bylo řečeno: „Dítě může být zničeno dvěma věcmi: křesťanstvím a pornografií“; během festivalu homosexuálů v Belfastu *Amnesty International* na svých stránkách karikovala kardinála Pujatse, který hovořil v Litvě proti hnutí homosexuálů.

Neuctivá umělecká díla

Neuctivá umělecká díla, často rouhačské povahy, lze nalézt na uměleckých výstavách včetně obscenního zobrazování toho, co je mnohými považováno za svaté. Zpráva zmiňuje např. výstavu ve vládní budově v Rakousku, na které je zobrazována Ježíšova matka Maria pokrytá kondomy a spermatem; na výstavě v italském městě Salemi je ukazován obraz madony držící Hitlera jako dítě; zpěvačka Madonna v Polsku na slavnost Nanebevzetí Panny Marie použila texty písní a zobrazení urážlivé pro křesťany, přičemž inzerce na její vystoupení obsahovala takové věty jako „Není tu prostor pro dvě královny v této zemi“; portugalské vydání časopisu *Playboy* otisklo fotografie zobrazující Ježíše Krista mezi modelkami s odhalenými řadry.

Potlačování nebo odstraňování náboženských symbolů

Potlačování nebo odstraňování náboženských symbolů představuje porušení svobody náboženství (ta zahrnuje právo nosit náboženské symboly ve školách nebo pracovištích jako výraz vlastní identity) a někdy též neúctu k dlouhotrvajícím tradicím, pokud se jedná o náboženské symboly na veřejných místech. Zpráva v tomto oddílu uvádí známý rozsudek Evropského soudu pro lidská práva zakazující kříže v italských školách; odstranění křížů v nemocnicích v německém městě Bad Soden; napadení pro-life demonstrace v Berlíně levicovými radikály spojené s vyrváním křížů z rukou věřících a jejich vhozením do řeky; odstranění kříže v Amsterdamu připomínajícího padlé ve válce poté, co muslimové v okolí prohlásili, že je ruší;

po stížnosti muslimského kolegy suspendování pracovníka letiště, jenž umístil obraz Ježíše na stěnu v místnosti pro zaměstnance; zákaz školy ve West Sussexu, aby studenti nosili symboly vyjadřující, že žijí sexuálně zdrženlivě.

Marginalizace idejí a jednotlivců

Marginalizace idejí a jednotlivců se uplatňuje především skrze tzv. politickou korektnost, která představuje nepsanou, leč nelitostnou sadu pravidel veřejné rozpravy. Může to být nazváno „diktaturou mínění“, přičemž jisté postoje jsou považovány za „nehorázné“ a „nemožné“. Tak se některé morální postoje křesťanů staly politicky nekorektní, a to vede i k marginalizaci a odstraňování těch z veřejného života, kdo je vyslovují, jak ukazuje známý případ Rocco Buttiglioneho jako reakce na jeho výroky o homosexualitě.

Skutečný pokoj je třeba vytvářet obranou náboženské svobody. (Benedikt XVI.)

Zpráva zde jmenuje útoky na harvardského badatele Edwarda Greena kvůli jeho souhlasu s papežem, že distribuce kondomů nezabraňuje šíření HIV; útoky sekulárních skupin na výstavu *Noema archa* v zoologické zahradě ve Spojeném království, neboť výstava „ohrožuje veřejné porozumění“ tím, že klade otázky ohledně „tradičního evolučního názoru“; člen skotského parlamentu povolal policii, aby vyšetřovala glasgowského arcibiskupa kvůli jeho obhajobě instituce manželství; ve Spojeném království byla pediatrička vyhozena z grémia poradců ohledně adopcí, protože nepodporovala adopci dětí homosexuálním dvojicím.

Vandalství vůči církevním budovám a jejich znesvěcování

Vandalství vůči církevním budovám a jejich znesvěcování vychází často z nenávisť vůči křesťanství či jeho představitelům. Jde o kriminální činy, ale vyrůstající často z celkového stavu společnosti. Zpráva zde uvádí řadu případů jako poničení katolického hřbitova a zničení kříže v Albánii; zničení dveří a zapálení oltáře v kostele ve Vídni; znesvěcení hřbi-

tovů ve Francii a Itálii; graffiti na církevních budovách v Lichtenštejnsku; vandalizaci křesťanského hřbitova v Turecku.

Zločiny z nenávisť vůči křesťanům

Zločiny z nenávisť vůči křesťanům, jako je fyzické násilí, bití a vražda, jsou ve Zprávě zmíněny v několika případech: útoky na pro-life aktivisty před potratovou klinikou ve Vídni; zbití starého kněze s trvalými vážnými následky ve Fuldě; muslimové zbili pravoslavného kněze v Německu; vražda katolického biskupa Luigi Padovese v Turecku a další násilí proti křesťanům v této zemi.

Celkové hodnocení

Zpracování zprávy je přes její pochopitelnou neúplnost význačným počinem. Společnost je přivyká uvažovat o šikanách a pronásledování křesťanů jen v Asii a Africe. Za poněkud slabé považuji doporučení uváděná v jejím závěru, jež se obracejí na vlády států, EU, Organizaci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě a jiné mezinárodní vládní organizace zabývající se lidskými právy. Chybí zde doporučení pro náboženské společnosti, jejichž vedení se mnohdy naivně snaží vést „dialog“ s nepřátelskými stoupenci sekularizace a rozpory nevyostřovat a mnohdy se svých postihovaných věřících nezastane. Zpráva se ke škodě věci nezabývá také tím, do jaké míry jsou ve společnosti rozšířené negativní postoje vůči křesťanům přímým důsledkem vládní politiky jednotlivých států včetně mezinárodních orgánů jako EU či OSN.

Bylo by zapotřebí, aby na úrovni jednotlivých států existovalo vždy nějaké ústředí vedené křesťany, které by na této úrovni shromažďovalo zprávy (a podle možnosti ověřovalo jejich pravdivost) o útlaku křesťanů a kam by takové případy bylo možné hlásit. Může se jednat o šikanu nejen za čistě náboženské postoje, ale i za věci, které nějak z křesťanské víry vyplývají (odmítání evolucionismu, falešných náboženství, radikálního ekologismu, křesťanská „politicky nekorektní“ interpretace dějin, politická stanoviska jednoznačně vyplývající z učení Církve).

Michal Kretschmer

Celý text zprávy je k dispozici na www.intoleranceagainsthristians.eu.

NÁVRAT K PEVNÉMU BODU

Kříž jako znamení Boží lásky

Lidská společnost je postavena na existenci absolutní hodnoty. Křesťanství ukazuje, že onou hodnotou je osobní Bůh.

Nedávno mi jedna studentka při diskusi o víře položila dotaz, jak je to ve Spojených státech s povinností přísahat u soudu na Bibli – ona jako nevěřící by přece takovou přísahu odmítla nebo alespoň považovala za irelevantní. (Pokud jsem správně dohledal odpověď, americká ústava přísahu na Bibli nutně nevyžaduje.) Musel jsem uznat její základní poctivost ve smyslu: nevěřím a neznám, nebudu tedy hrát s Bibli pokrytecké divadlo. Naše debata se dále stočila obecnějším směrem a bylo mi jasné, že mám před sebou mladého člověka vykořeněného do relativistického vakua, což je dnes případ běžný až hanba. Snažil jsem se jí proto naznačit, že jako křesťan se opírám o hodnoty absolutní.

Lidská společnost je totiž na existenci absolutní hodnoty postavena. Když ne Bůh, tak alespoň jiná nedotknutelná (nebo lépe: posvátná) entita musí dávat soužití lidí řád. Chybí-li pevný bod, společnost ztrácí spořádanost a rozpadá se, jak můžeme vidět takřka na každém kroku. Nemusí se přísahat rovnou na Bibli, společenství stačí k základní stabilitě, aby se jeho členové shodli na jakékoli věci, která bude respektována jako absolutní – byť to bude třeba bílá krabice od zápalek, barva fotbalového dresu, přednost zprava nebo list gingka (jako ve Foglarových Rychlých šípech). Zkratka meta, na kterou se nikdy nesmí šlápnout, podobně jako černá koule v kulečnicku nesmí spadnout během hry do díry, jinak hra ztratí smysl a skončí.

Pokud má skupina lidí absolutní hodnotu, nebo alespoň takovou, kterou uznává většina, pak je skutečnou společností; chybí-li takový prvek jednoty, jedná se o množinu jednotlivců (s jejich individuálními hodnotami), nápadně připomínající částice v nepravidelném Brownově pohybu.

Kříž jako strom života. Apsida baziliky sv. Klimenta v Římě (12. stol.). Foto: katolikforum.ru

Ze stromu v ráji vzešla smrt, ze stromu kříže znovu povstal život. A ten, jenž na dřevě stromu zvítězil, na dřevě kříže byl přemožen: skrze Krista, našeho Pána. (z liturgie)

V křesťanství je pojem pevného bodu jednoznačnější a bohatší. Jednoznačnější v tom, že onou absolutní hodnotou je všemohoucí a dobrý osobní Bůh. Bohatší v tom, že dává společnosti křesťanů (církvi) kromě zmíněné konstitutivní stability také poslání – být obrazem Boha, následovníkem Krista, chrámem Ducha a tak směřovat k Božímu království.

Možná je pro člověka obtížně pochopitelné, že jeho pevný bod (Bůh) leží

dost abstraktně nad jeho smysly. Bůh sám to jistě ví, protože člověku rád naznačuje a pevný bod jeho života mu zjevuje. V ráji to byl zakázaný strom, který člověka usměrňoval a říkal mu: Jsem zde, protože mě sem dal tvůj Pán – Ten, který je. Prvním hříchem člověk pevný bod (viditelný strom i neviditelného Boha) popřel. Do chaosu viny Bůh člověku pevný bod vrátil – je jím Ježíšův kříž. A co říká kříž? Jsem zde, protože tě tvůj Pán má rád.

Záchranný kruh v druhé potopě, potopě dnešního světa, má tvar kříže – (pravda, poněkud nečekané), kdo to však nepozná nebo odmítne, utopí se.

Vojtěch Macek

*Vojtěch Macek,
biskupský sekretář,
redaktor radia Proglas*

ŽÁDNÁ NADĚJE, ŽÁDNÁ LÁSKA, ŽÁDNÁ MILOST

Proč jsem ztratil víru v tonoucí anglikánskou církev

Přední britský autor dětské fantasy literatury Graham Peter Taylor, který čtrnáct let působil jako anglikánský kněz, vysvětluje, co ho přivedlo k úvahám o konverzi ke katolictví.

Bylo to jedno z těch klidných nedělních rán, kdy jsem se dozvěděl, že kněz ve vzdálené farnosti by měl být pryč a po dobu dovolené by jej měl zastupovat náhradník. Vplížil jsem se tedy nenápadně do oné slavné citadely prerafaelitské krásy a posadil jsem se – tak jako větší na anglikánů – co možná nejdále dozadu.

V chóru zazpívali úvodní píseň ke slavnostní mši, pak se četlo evangelium o Ježíši krácejícím po vodě. Kněz se ujal kázání a následoval dvacetiminutový výklad o tom, proč se Bible mýlí. Jak by mohl Ježíš chodit po vodě? Vždyť by to popíralo přírodní zákony! Snad jde o mylnou interpretaci řeckých slov, možná se jen brouzдал ve vlnách, splýval či prováděl něco podobného.

Potlačil jsem nutkání zaklít hezky po latinsku nebo po něm hodit knihou. Místo toho jsem vyšel ven – měl jsem toho opravdu dost a už jsem to nemohl poslouchat. I když jsem byl venku, divil jsem se a přemýšlel, co to asi udělá s věřícími v lavicích. Viděl jsem, jak se anglikánská církev potápí, jak se chytla do liberální pasti, jak nepřináší vůbec žádný užitek, neboť nenabízí ani naději, ani lásku, ani milost. Spotřebovala všechny podněty, jež dává víra, a byla už vcelku zbytečná pro lidi, o nichž se kdysi domnívala, že jim slouží.

Kázat milost, lásku a život věčný

Po celá ta léta, která jsem prožil jako křesťan a jako kněz, jsem si nikdy nepomyslel, že bych někdy uvažoval o tom, jak opustím starou dobrou anglikánskou církev a stanu se katolíkem. Můj bývalý biskup mi říkal, že ona je tou nejlepší bárkou pro rybáře lidí. „Mysli na všechny ty lidi, Grahame, při křtech, svatbách a pohřbech,“ nabádal mne ve své vzorně upravené kanceláři. „To jsou lidé přicházející se svými potřebami, lidé, kte-

ří se radují, a také je to příležitost sdílet s nimi lásku Boží.“ Byla to působivá slova a pomáhala mi, nejen když jsem svého času sloužil ve Whitby, nýbrž i později, vždy, kdy jsem podpíral ruce rodičů, kteří ztratil své děti, i těch, kdo po mně

Foto: holy-icons.com

V tomto ničivém věku sekularismu potřebujeme výrazný morální kompas, jenž by nás provedl přes velmi rozbouřené vody.

chtěli kousek naděje do budoucna. „Musíš kázat milost, lásku a život věčný, a lidé k tobě přijdou,“ radil biskup, když mi mával na cestu do mé nové farnosti. Ano, měl pravdu, přišli. Ale jak se vše změnilo!

Namáhají se v zájmu toho, co náleží čistě jen světu

Církev, kterou jsem kdysi miloval, se stala – úplně celá – duchovním ramenem nové levice. Mám-li použít vojenské terminologie, mužstvo věří něčemu zcela jinému než velení. Bůh velí biskupům bojovat proti bludnému učení, jenže ti se všem bludům se zjevnou radostí vrha-

jí do náruče. Hodně jich stráví více času kázáním o klimatických změnách anebo převlékáním za keltské druidy či bardy, než kázáním radostné zvěsti o spáse, jež by přes noc uzdravila všechny nemoci této společnosti, kdyby byla skutečně a důkladně přijata. Jiní se otevřeně snaží vyvrátit biblická tvrzení a šíří zbytečné pochybnosti. Namáhají se v zájmu toho, co náleží čistě jen světu, a snaží se, aby jejich domněnky přijala církev za své. Na vlastní nebezpečí podkopávají základy víry a zkouší je nahradit názory přijatelnějšími pro společnost vyděděnců.

Vůdci na místech biskupů a farářů jsou slabí a někteří už zcela bez víry. Jejich kostely se pomalu vyprazdňují, zatím jsou ale ještě finančně podporováni těmi, jimž se vede dobře. Je zajímavé, že se dobře daří právě kostelům, kde ještě účta k Bohu nezemřela, kde se světu hlásá poselství jasně a pádně. Takové poselství sice liberálové nenávidí, s velkou chutí si však rozdělí šilinky z odvodů zámožnějších farností.

Je pošetilé, jak se arcibiskup z Canterbury pokusil papírem zacelit trhliny a udržet církev pohromadě. Měl by mít odvahu dovolit církvi, aby se odloučila od státu a rozdělila: evangelikálové, tradicionalisté a anglokatolíci by mohli jít jednou cestou a liberálové zase jinou. Jak pravil moudrý Gamaliel ze Skutků apoštolských: „Jestliže to pochází od Boha, nic proti tomu nezmůžete!“

Je třeba, aby se církev znovu stala prorokem uprostřed národa

Co mne na římskokatolické církvi přitahuje, je její uvědomění vlastní totožnosti a cíle. Všechny mé děti navštěvovaly po určitou část svého života katolickou školu. Tam jsem byl svědkem vzrálého vzdělávacího procesu, jenž děti učí být nejen dobrým a zodpovědným

občanem, nýbrž i víře. Je pozoruhodné, že jsou tyto školy oblíbené i jinými skupinami věřících a jedna místní škola se může pochlubit tím, že její žáci mluví sedmnácti jazyky. No, to je opravdu multikulturní a kupodivu každému prospěšné. Také jsem nadšen katolickou úctou k bohoslužbě a jejich touhou po modlitbě. Ještě neztratilí bázeň před Bohem, cit pro vznešenost a víra jsou doporučovány jako součást i všedního dne. Vůdčí postavení katolické církve jí dovoluje postavit se beze strachu za důležité mravní zásady, o něž se vede spor. Sekulární tisk tyto

názory často zesměšňuje, ale katolíci mají odvahu a necouvají.

V tomto nastupujícím a zároveň ničivém věku sekularismu potřebuje naše země výrazný morální kompas, jenž by ji provedl přes velmi rozbouřené vody. Na politiky spoléhat nelze, jak jsme mohli pozorovat při nedávném skandálu se zneužíváním poslaneckých náhrad. Je třeba, aby se církev znovu stala prorokem uprostřed národa a nebála se stát si za tím, čemu věří. Rve mi to srdce, ale nejsem si už jist, že je toho anglikánská církev schopna. Tak jako mnoho jiných

anglikánů jsem se dostal do situace, kdy cítím, že musím opustit tonoucí loď. Narazila na ledovec sekularismu a na palubě nic netušící kapela stále ještě zpívá k tanci Magnificat.

Graham Peter Taylor

<http://www.yorkshirepost.co.uk>

Přeložil Daniel Kolář

G. P. Taylor se narodil roku 1958 v Anglii. V roce 1995 se stal anglikánským knězem. Loni opustil své působiště a věnuje se už jen rodině a literatuře.

DVACET LET POTÉ

Jak jsme se za 20 let změnili?

V této pro letošní rok nové a pravidelné rubrice vám, milí čtenáři, přinášíme archivní články z Lidové demokracie. Co a jak psaly noviny před 20 lety?

Nesouhlasí s pornografií

Mladí za sjednocený svět dali podnět k podpisové akci, která se v krátké době rozšířila po celém území naší republiky. V textu této akce píše:

„Mravní čistota je nezbytným předpokladem pro morální kvalitu člověka, proto se my, mladí, cítíme být ohroženi stále se zvyšujícím množstvím pornografické a erotické literatury, časopisů, fotografií a plakátů volně přístupných a prodávaných všem složkám obyvatelstva, včetně dětí, na téměř každém veřejném prostranství soukromými prodejci, nevyjímaje některé prodejny státního obchodu. Vzhledem k této situaci požadujeme, aby toto zboží nebylo volně přístupné. Všichni lidé, kteří se tak jako my nechtějí na tyto věci stále dívat, lidé, kterým není lhostejný osud našich dětí, se k nám mohou připojit svým podpisem. Tato akce je na podporu nově připravovaného zákona.“

Podpisová akce začala v polovině prosince minulého roku. V podchodu na Můstku se sešla skupinka dvaceti mladých lidí, kteří hráli a zpívali. Měli malý transparent s nápisem „EROTIKA na ulici nepatří“ a pár podpisových archů. Protože byla velká zima, vydrželi tam asi tři hodiny. Za chvíli nasbírali asi 200 podpisů. Odmítavých stanovisek bylo až s podivem velmi málo (3-4). Více než podpisy ale bylo důležitější, že si lidé brali prázdné podpisové archy, které pak opisovali a ofotografovali, takže během necelého měsíce přišlo na kontaktní adresu (H. Filčíková, Příbyslavská č. 6, 130 00 Praha 3) na 2000 podpisů z více než čtyřiceti míst Čech a Moravy. A stále přicházejí další. Denně je to 2-5 dopisů. Doposud sebrané podpisy byly předány poslancům ČNR, kteří se zabývají přípravou zákona na omezení pornografické a erotické literatury.

Lidová demokracie z 29. 1. 1990

Jsme malý národ, zkoušený mnohými silami a násilím. Pod tímto tlakem jsme se naučili být mnohdy ustrašení, vyčkávající a pragmatičtí. Ale umíme se také čas od času postavit s holoými rukama proti násilí, umíme čas od času bojovat o hodnoty srdce a lidství, o lidskou důstojnost. Tyto okamžiky přicházejí nevypočítatelně v dění času. Obrozující schopnost našeho národa je svědectvím jeho hloubky a jeho trvání a poslání. Je to síla našeho sebevědomí, naší existence, seberea-

VYDRŽÍME?

lizace a budoucnosti. Připadá mi, že pokud jsme takoví, tak jsme, přestaneme-li takto promlouvat, přestaneme být. Nevím přesně, jaké je to v ostatní Evropě, ale tuším, že i Evropa má dvě tváře, pozitivní a negativní. V té negativní tváři Evropy není láska ani bratrství, ale jen počty – „co z toho a za co“. Za nabídku relativního blahobytu se tu výměnou požaduje duše, kultura a sebevědomí. Když se pak všichni naučí dobře počítat a půjdou tam, kde budou lépe krmení pokrmy svých smyslů, budou lépe ovládnáni, stanou se otroky. Proto bych byla ráda, kdybychom si uchránili touhu po pravdě, schopnost oběti a daru a tímto poselstvím obohacovali Evropu.

J. Pejřimovská

Lidová demokracie z 1. 2. 1990

„NESTYDÍM SE VYDÁVAT SVĚDECTVÍ, NEBOŽ VÍM, KOMU JSEM UVĚŘIL!“ (2 Tim 1, 12)

aneb velká čtenářská soutěž

1. Co je to konsekrace?

2. Co zničilo sochu, kterou Daniel viděl ve snu?

Děkujeme všem čtenářům, kteří se zapojují do naší soutěže – stále je možné se přidat! Odpovědi na minulé otázky přišly téměř všechny správné. Jejich znění uveřejníme dle pravidel soutěže v následujícím čísle RC Monitoru, aby bylo možné řádně využít čtrnáctidenní lhůtu na zodpovězení zadání z čísla 1/2011.

Pravidla soutěže

1. Katechetická soutěž je vyhlášena od čísla 1/2011 do čísla 19/2011 RC Monitoru, tj. do data vydání 9. 10. 2011. Oznámení výsledků soutěže proběhne v čísle 24/2011, a sice k datu vydání tohoto čísla, kterým je 18. 12. 2011.
2. Čtenář musí své odpovědi do redakce doručit do lhůty 14 kalendářních dnů od data vydání, v němž byly uveřejněny. Rozhodující je datum přijetí e-mailu na adresu redakce@claritatis.cz nebo podací razítko pošty na obálce.
3. Délka, rozsah i forma odpovědí jsou ponechány na libovůli čtenáře.
4. Čtenář, který chce získat hlavní výhru, musí správně odpovědět na všechny otázky po celou dobu trvání soutěže.
5. Druhá až šestá výhra není podmíněna správným zodpovězením všech otázek ze všech uvedených čísel RCM. Platí však pravidlo, že čím větší bude účast čtenáře v soutěži v podobě doručených odpovědí, tím vzroste pravděpodobnost výhry.
6. Správné odpovědi na otázky budou zveřejněny vždy v čísle RCM, které bude druhé v pořadí za číslem, v němž vyšly otázky – tj. např. otázky z čísla 1/2011 budou zodpovězeny v čísle 3/2011, kde si čtenáři mohou své odpovědi ověřit.

Výhry v soutěži

1. cena: třídní pobyt v klášteře dominikánů (v Praze nebo v rámci ČR dle bydliště výherce) s individuálním zajímavým programem (pro jednotlivce nebo rodinu dle dispozic výherce) – výhra zahrnuje ubytování v hostovské části kláštera, stravování, možnost účasti na společných modlitbách, doprovázení dominikánského kněze, prohlídku kláštera atd. • 2. – 6. cena: věcné výhry

Dopisy čtenářů

Ad RCM 35/2010

Dovolte mi malý příspěvek k článku, který se zabýval umělým oplodněním.

Pracuji v pomáhající profesi a při své práci se každodenně setkávám s maminkami malých dětí. Po nějaké době, kdy kontakt už není pouze formální, ale dochází k otevřenější komunikaci, se někdy dozvídám opravdu podivné věci. Dovolte mi tedy, abych se s Vámi podělila o jeden příběh ze své práce. Především, že vše popisují naprosto věcně, tak, jak mi to bylo předáno od oné maminky.

Maminka, říkejme jí třeba Renata, ve věku 37 let, do našeho zařízení začala docházet s holčičkou ve věku zhruba dvou let. Holčička měla občas zdravotní problémy, především různé záněty, na které byla opakovaně léčena, jak jinak než ATB. Právě v této době jsem se

od maminky dozvěděla, že holčička byla počata ve zkumavce. Byl to standardní postup. Renata absolvovala spoustu, v těchto případech, běžných vyšetření, stejně jako její partner. Všude zněla diagnóza, že jsou naprosto zdraví. Přesto se asi po dvou letech rozhodli k umělému oplodnění. Zdravotní pojišťovny hradí pouze tři výkony, u Renaty se nezdařil ani jeden, skončil třemi velkými bolestmi potratu. Opět po několika měsících se rozhodla k téměř zoufalému kroku: vzala si půjčku 80 tisíc Kč, nevím, na kolik to bylo pokusů, ale tato částka mi byla sdělena. Podařilo se, narodila se holčička Lenka. Když byly Lence necelé 3 roky, začalo být Renatě špatně. Napřed si myslela, že jenom něco snědla, byli u přátel na večeři, ale nikomu jinému špatně nebylo. Pak šli asi za dva týdny k jiným přátelům a zase bylo špatně jenom jí. Udělala si těhotenský test – pozitivní. Nevěřila

svým očím. Tak to tedy všechna ta vyšetření nelhalo, je naprosto zdravá! Ale co teď? Její věta: „Vždyť ještě splácíme Lenku!“ s dodatkem: „A co bude tam s těma třema? Vždyť já tam mám ještě na jeden pokus!“ s takovým zoufalstvím spíše vykřiknutá, než vyslovená, mě úplně rozhodila. Ač zpočátku uvažovala o ukončení těhotenství, přesto nakonec děťátko donosila, letos se narodil zdravý Lukášek. S Renatou se setkáváme v našem zařízení i nadále. Lenka nesmí do dětského kolektivu, má silnou oční vadu, má těžké astma, jsou jí 4 roky. Podotýkám, že Renata je nevěřící člověk, ale sílu celého problému si uvědomuje. V celém tomto případě je tolik etických otázek! A to nemluvíme o situaci, kdy partner Renaty pronese jen tak mimochodem o své dceři: „Ta má tolik problémů, že snad ani není moje...“ Je jeho...

Anna Poživilová

Jak to vidí Jan Balík Umění výběru

V dnešní mediální době je důležitá výchova k orientaci a schopnost zachování svobodného nadhledu. Je třeba přijímat pouze to, co je pravdivé a užitečné pro dosažení věčného cíle.

Dostupnost a rychlost informací je v době elektronických médií přímo fascinující. Při vynaložení poměrně malé námahy lze získat informace s takovou aktuálností, jako nikdy v dějinách lidstva. Příkladem jsou zprávy o papežovi. Kdo má zájem, může se prakticky okamžitě seznámit s tím, co řekl a to dokonce na www.radiovaticana.cz i v češtině.

Avšak dostupnost informací přináší i novou nelehkou odpovědnost. Jejich množství narůstá nekontrolovatelnou rychlostí, stávají se zbožím a nástrojem manipulace. Proto je důležitá výchova k orientaci a schopnost zachování svobodného nadhledu. V tomto ohledu jsou také stále platné teze svatého Basila, který kolem roku 362 vybízel mladé křesťany k četbě nebiblické literatury. Doporučoval číst díla, která podporují život ctností, disciplínu, tvůrčí schopnos-

ti a vyvádí čtenáře z lenosti. Dále radil ostražitost, protože nelze všemu hned věřit a odevzdat se s důvěrou autorům knih. Je třeba přijímat pouze to, co je pravdivé a užitečné pro dosažení věčného cíle. Jinak by se konzument choval jako ten, kdo místo dobrého jídla upřednostní zkažené odpadky z popelnice. Lze dodat, že Boží slovo a učení Církve poskytují kritéria pro kalibraci informací ve vztahu ke skutečné pravdě a k trvalým etickým hodnotám.

Škoda, že vychovatelé často rezignují a jen bezmocně přihlíží dětem, které se stále více noří do bezbřehé virtuální bažiny a podřizují se mediálnímu diktátu.

Psycholog Koukolík píše, že rodiče, kteří své děti, místo vzájemné blízkosti a rozmluvy, předčasně a na dlouhou dobu vystavují televizi a počítačovým hrám, jim doslova seberou vnitřní

život i schopnost kriticky myslet a rozvíjet vlastní obrazotvornost. Sociolog Sak tvrdí, že negativní působení současné společnosti na děti a mladé dokáže kompenzovat pouze ta část rodin, která je po sociokulturní a vzdělanostní stránce vysoce kvalitní. Je třeba, aby rodiče svým dětem vyprávěli, četli jim, vedli je k aktivitě, vodili do přírody, seznamovali s uměním a podporovali v četbě hodnotných knih. Televize by měla být v domácnostech normálně vypnutá. V žádném případě by nemělo mít dítě televizi ve svém dětském pokoji. A počítač s internetem? Ten by měl být umístěn v centrální místnosti bytu, kde se všichni pohybují. Je příznačné, že zakladatel Microsoftu Bill Gates dovozoval svým dětem pracovat na počítači nejvýše hodinu denně.

P. ThLic. Jan Balík

Recenze

Centrum dějin křesťanské politiky vydalo výběr biograficky zasvěcených prací profesora a PhDr. Pavla Marka, a to pod názvem *Setkání. Osobnost v politickém a veřejném životě na přelomu 19. a 20. století*. Autor působí na katedře Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.

Publikace představuje řadu osobností křesťanského a veřejného života na přelomu 19. a 20. století. Jedná se o řadu devětatdvaceti osobností z křesťanského světového a duchovního prostředí, které spojuje víra, náboženství, církev, křesťanský ideový profil i sekularizace při vzniku moderní české společnosti.

Knihy je věnována životním postojům osobností, které propojuje pohled na život a společnost z hlediska křesťanského hodnotového systému papežských encyklik. Čtenáře osloví osobnosti spo-

jené se vznikem katolického a národního a křesťanský sociálního stranictví, ale i osobnosti spojené s katolickým modernismem a reformismem.

V široké škále profilují osobnosti zakladatele národní strany katolické na Moravě Morice Hrubana, biskupa Eduarda J. N. Brynychy, arcibiskupa A. C. Stojana, arcibiskupa F. Kordače, a to v kulturním a politickém prostředí první republiky. Na stránkách výbě-

rové biografické knihy dochází k setkání osobností s různým životním osudem, které charakterizují duchovní a politické dění i různé postoje spjaté s duchovním a společenským vývojem katolicismu.

Biograficky zaměřená publikace přináší neotřelý a hloubkový pohled do duchovního a náboženského života, kdy se formovalo politicky angažované stranictví v občanském prostředí.

V. Ryneš

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Křesťané a obhájci lidských práv v celém světě bijí na poplach. Polarizace vyvolaná násilnostmi na Blízkém východě sílí. Nejvýrazněji je asi v tyto dny cítit v Pákistánu, kde stále uvězněná, zoufalá žena, paní Asia Bibi, čeká na vynesení rozsudku za údajnou urážku Mohameda. Kolem jejího případu (kdy jsou do věci zainteresováni politici celého světa a také Svatý stolec) přišli o život již mnozí lidé; média informovala především o pandžábském guvernérovi Salmanu Tasírovi. Paní Bibi může občas navštívit její manžel. Jejich pět dětí matku již měsíce nevidělo. Ona sama je podle posledních zpráv ve vážné psychické krizi. Vyhrožováno je nejen její rodině, ale i advokátům, kteří ji hájí. V nebezpečí smrti žijí čtyřicet hodin denně. Tíseň, kterou prožívají, těžko pochopíme. Ale mobilizujeme síly, především v modlitbě, a také veřejnou podporou. Na Slovensku uspořádali 7. ledna shromáždění s cílem projevit solidaritu a protest proti pronásledování křesťanů ve světě. Bývalý slovenský ministr Vladimír Palko na akci řekl, že „pasivita křesťanů žijících na Západě je pro trpící křesťany osudná. **Evropa ani Slovensko si nemohou dovolit slabost svých křesťanů**“. Ano, lhostejnost může i zabít, ať už v jakékoli souvislosti. České shromáždění pro-

běhlo také, a přímo na symbolickém místě svobody – na Václavském náměstí. Salcburský biskup Andreas Laun napsal: **Nikoli muslimové, nýbrž vlažní, lhostejní křesťané ohrožují Evropu. Přenechali moc liberálům a ateistům. Ti pak spustili proces umírání Evropy na blahobyť.**

Koláž: mimi

Někdy ale přijde nemoc, a to pak nemůžeme být aktivní ani bdělí: myslím teď na každého třetího vysokoškolského studenta v ČR. Tato významná část nastupující generace dnes totiž trpí vážným onemocněním. Prokrastinací. Úpornou chorobou, která se velmi těžko léčí. Projevuje se tak, že člověk není dlouhodobě schopen dokončit žádný, ani ten nejjednodušší úkol. Podle definice jde o výraznou a chronickou tendenci odkládat plnění povinností a úkolů na pozdější dobu. Přitom

prý ale nejde o lenost! „Učím se na zkoušku a přitom dělám hromadu blbostí, které dělat nemám. Nevydržím u toho sedět. Jdu do ledničky, něco si vezmu... pak vidím nádoby ve dřezu, to by bylo fajn, kdyby bylo umytý. Tak ho umeju. Vracím se ke stolu, tam mám nepořádek, tak to poklidím,“ popsal student účastníci se výzkumu prokrastinace svůj typický den. Kdybyste u sebe tuto poruchu objevili, nezoufejte. Odborníci už spustili webovou poradnu, kde se můžete svěřit!

Patrně to začalo už v útlém dětství těchto studentů. Před několika dny si jeden učitel posteskl, že to vypadá, jako by rodiče rezignovali na povinnost výchovy svých dětí a stali se pouhými „krmiči“. Popisuje konkrétní příklad: „Viděl jsem, jak asi tříleté dítě v restauraci dupalo nohama, shazovalo věci ze stolu a okolo něj tancovalo pět dospělých, z nichž si ani jeden nevěděl rady. Nenašel se nikdo, kdo by ho plácl přes zadek. A znám rodinu, kde se na přání dítěte ‚chci jet do obchodu‘ prostě vyrazí. Kdykoliv.“

Tam, kde rodiče nedají dětem mantinely a vlastní dobrý příklad, to téměř nikdy nemůže dobře dopadnout. Sirachovec nás varoval: „**Kdo kazí syna, bude ovazovat rány**“ (Sir 30,7).

-zd-

23. I. Ne 3. neděle v mezidobí

Iz 8,23b – 9,3, Žl 27, I Kor 1,10–13.17, Mt 4,12–23

24. I. Po Pam. sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve

Žid 9,15.24–28, Žl 98, Mk 3,22–30

25. I. Út Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola

Sk 22,3–16 (Sk 9,1–22), Žl 117, Mk 16,15–18

26. I. St Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů

2 Tim 1,1–8 (Tit 1,1–5), Žl 110, Mk 4,1–20

27. I. Čt sv. Anděla Mericiová, panna

Žid 10,19–25, Žl 24, Mk 4,21–25

28. I. Pá Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve

Žid 10,32–39, Žl 37, Mk 4,26–34

29. I. So sv. Sulpicius, biskup

Žid 11,1–2.8–19, Lk 1,69–75, Mk 4,35–41

30. I. Ne 4. neděle v mezidobí

Sof 2,3; 3,12–13, Žl 146, I Kor 1,26–31, Mt 5,1–12a

31. I. Po Památka sv. Jana Boska, kněze

Žid 11,32–40, Žl 31, Mk 5,1–20

1. 2. Út sv. Pionius, kněz a mučedník

Žid 12,1–4, Žl 22, Mk 5,21–43

2. 2. St Svátek Uvedení Páně do chrámu

Mal 3,1–4 (Žid 2,14–18), Žl 24, Lk 2,22–40 (Lk 2,22–32)

3. 2. Čt sv. Blažej, biskup a mučedník; sv. Ansgar, biskup

Žid 12,18–19.21–24, Žl 48, Mk 6,7–13

4. 2. Pá sv. Ondřej Corsini, biskup

Žid 13,1–8, Žl 27, Mk 6,14–29

5. 2. So Památka sv. Agáty, panny a mučednice

Žid 13,15–17.20–21, Žl 23, Mk 6,30–34

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctidenní vydáváný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

